

[Wilhelm]

rende justitsminister Nathalie Lind til at stille dem frem. Det har ofte undret mig, at der er så få af medlemmerne, der, også som forberedelse til disse retspolitiske debatter, gider kigge i disse kundgørelser. De tager meget tit fejl og tror, at det er rene VS-konstruktioner, når vi citerer fra disse kundgørelser, sådan som hr. Bjørn Elmquist gjorde det for 14-15 dage siden.

Så meget om det. Det står altså kristeligt folkeparti frit for at benytte den adgang, vi har skaffet kristeligt folkeparti, og som har bestået i 2½ år.

Om indholdet vil jeg godt sige, at vi jo har sagt i bemærkningerne, at der kan da være kundgørelser, man ikke skal offentliggøre. Lad mig bare nævne en enkelt.

Da jeg sidst brugte et par timer på kundgørelserne, hvad jeg jævnligt gør – men jeg er ikke nået igennem dem endnu – faldt jeg over en titel, som lød meget spændende i lyset af de seneste P&T-erfaringer. Den hed »Kundgørelse nr.« dit og dat, som jeg ikke husker, om »rigspolitechefens postplan«. Og jeg tænkte: det var da forudsende. Nu forudser rigspolitechefen, at hr. Würtzens meriter betyder, at hele postvæsenet bryder sammen, og så har man en postplan. Den må jeg hellere læse, det var da fint at have en sådan nødplan. Det viste sig, at det ikke var en postplan i den forstand, det var »post« i gammeldags betydning af ordet, altså ligesom man har i spejderlege, hvor man lægger poster ud. Det var noget med, hvilke indfaldsveje man skulle lukke i påkommende situationer, og hvilke gadekryds man især skulle overvåge.

Det er et konkret eksempel. Jeg mener ikke, at vi med rimelighed kan forlange den postplan offentliggjort, den har ikke meget at gøre med retningslinjerne for politiets arbejde og beføjelser, og den ville formodentlig kunne hjælpe nogle smarte forbrydere med hurtige biler til at finde smutvejene i forhold til rigspolitechefens postplan. Lad den bare være fortrolig for vores skyld. Lad også andre kundgørelser, især dem, justitsministeren gerne ville offentliggøre, være fortrolige, f. eks. dem om, hvilke skrivelser man skal benytte, formularernes numre og alt det dér.

Når hr. Bjørn Elmquist siger, at det er utåleligt, hvis lovgivningen ustandselig skal blande sig i detaljer i den ene eller den anden administrative gren, så må jeg dog oply-

se hr. Bjørn Elmquist om, at her drejer det sig om politiets beføjelser over for borgerne. Det drejer sig om kriterierne for at anvende stav. Det drejer sig om kriterierne for at anvende pistol. Det drejer sig om kriterierne for at anvende tåregas, osv. Det drejer sig også om noget så vigtigt for borgerne som kriterierne for at tilkalde militær bistand.

Jeg synes ikke, man kan kalde det utålelige detaljer, som lovgivningsmagten ikke skal blande sig i, som kun vedkommer administrationen. Det er helt politisk essentielt, hvorvidt vi har retningslinjer på disse felter, som er demokratisk forsvarlige, eller det betyder at skride derudad ved rent administrative bestemmelser om, at her kan man sætte militæret ind. Den slags kundgørelser mener jeg at offentligheden og folketetinget har et fuldstændig oplagt krav på skal være offentligt tilgængelige.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Der er kun blevet stillet nogle ganske få spørgsmål.

Fru Ebba Strange spurgte til undervisningen og rekrutteringen af politifolk. Jeg synes, det var meget rimeligt, om vi en gang i retsudvalget i form af et samråd tog en diskussion herom, og så skal vi sørge for at levere materialet i forvejen, således at man kan se, hvori politiets uddannelse består.

Rekrutteringen har skiftet karakter. Der er efterhånden langt flere, der optages i politiet, som alene har studentereksamen. Det er ikke nogen forklejning af den eksamen, men det betyder, at de tidligere grupper af håndværkere og andre, som havde haft visse former for arbejde først, før de kom ind i politiet, nu kun optræder i ret så begrænset omfang. Det betyder altså, at den alsidige sammensætning, den større livserfaring, der ofte var til stede tidligere, ikke findes i samme grad længere. Det er en udvikling, vi ikke kun kender inden for politiet, men også inden for andre områder, hvor man skal rekruttere nyt personale. Men som sagt vil jeg meget gerne medvirke til en debat om uddannelsen i retsudvalget.

Hr. Wilhelm karakteriserede noget, jeg skulle have sagt, som »vås«. Jeg forstod overhovedet ikke, hvad han refererede til, og det tyder selvfølgelig på, at det har været noget vås, jeg har sagt, men det kan også skyldes misforståelse. Jeg har i hvert tilfælde